

Bilim Ve Eğitim Ruhü

– Ali R.MALKOÇ · 01 Mayıs 2018

Bilim ve Eğitim Ruhü

Bilimsel bakışı neden önemsiyoruz ve öngörüyoruz?

Taklitçi değil, teslimiyetçi değil, durağan değil, statik değil. Tesadüfe yer vermez, raporlanabilir, tekrarlanabilir, ölçülebilir, denetlenebilir, aktarılabilir sonuçların olmasını şart koşar.

Oturmuş ve kabul edilmiş bir terminolojisi, metodolojisi vardır.

Sunduğu gerçekler yeni bir keşif yapılarına kadar; zamana, zemine, topluma ve kişiye göre değişmez.

Bir bilimsel çalışma, teori ve keşfin sahibi şöyle düşünmez: " bana vefa borçları var, çalışmamı aynen muhafaza etsinler"

Peki nasıl düşünür?

" benden önceki çalışmalarla ben bu teoriyi/ icatı, öneriyi, öngörüyü bu mertebeye getirdim, sizler daha daha geliştirip uygulayın"

Bu perspektifle yola çıktığımızda;

Newtoncu, Einsteinci, Arşimetçi olunmaz.

Böyle bakılırsa, bilimin mantığına ve bilim insanına saygısızlık olur.

Bilim insanı, yanılabilceğini baştan kabul eder. Ulaştığı değer ve sonuçları, aynı yöntemle çürüten veya daha farklılarını ortaya koyana saygı duyar.

İlk radyo, lambalı icat edilmiştir. Daha sonra yarıiletken transistörlü radyolar üretildi.

En son entegre devreli, hatta cep telefonuna bütünleşik radyo var artık.

Bunun da ötesince, internet network ortamında yayın yapan radyoları, herhangi net özellikli cihazlar ile dinleyebiliyoruz.

Bu keşif ve icatları yapan bilim insanları, birbirlerini, kıskanmaz, küçümsemez, yok saymaz, başarısızlıkla suçlamaz.

Her biri devraldığı bilimsel mirası daha da geliştirip, bir sonraki döneme ve nesle aktarmakla meşguldür.

İşte bu yöntem, niyet ve eylem planının öncelikli olarak uygulanacağı alan "eğitim"dir.

Eğitimdeki verim ve kalite kaybı, kanayan yaramızdır. Bilim, fen, felsefe ve çağın gerçekleri öncelikli ölçülerimiz olmayınca, eğitim sistemimiz yaz-boz tahtasına dönmüştür.

1980'li yıllarda aldığımız mesleki ve teknik eğitim kalitesinin, 40 yıl sonra kırkta bire düşmesi, bizleri derinden sarsmaktadır.

1940 yılında kurulup 13 yıl hizmet eden Köy Enstitüleri heyecanı, menfaat grupları ve ışıktan ürken baykuş soylular tarafından sonlandırılmıştır.

"Köylü eğitimle uyanırsa, biz kimi ırgat gibi yöneteceğiz" korkusuyla karabasan görenler, çareyi kapatmakta bulmuşlardır.

Kapatmışlar da, köye, mahalleye eğitim adına daha iyi bir alternatif mi getirmişler? Hayır.

Bireysel, politik ve aşiret ve toprak ağalığı çıkar faktörleri devreye sokularak, bir toplumun geleceği

harcanmıştır.

Bilimsel gözlükle baktığımızda, aynı içerik, ölçü ve kriterlerle bir köy enstitüsü hayal etmek, bilimle çelişir, gericilik olur.

Bugün meslek okullarımız geliştirilerek, daha çağdaş yöntemlerle bu amaca hizmet edebilir.

Japonya, G.Kore, Finlandiya, Almanya teknik eğitim sistemleri iyi incelenmelidir.

Eğitim; birey, aile, apartman, okul, mahalle ve köy ölçeğinde ayrı ayrı masaya yatırılıp, 50 yıllık planlanıp, bir ömür boyu uygulanacak olan bir çalışmadır.

Bütçemizin ve beyin gücümüzün büyük bir kısmını bu alana ayırmak zorunluluğu var.

Öğrenen bilir, bilen yapar, yapan yönetir.

Gücümüz, düşümüz, rüyamız, hülyamız, çabamız önce eğitime odaklanmalıdır.

01.05.2018

Ali Rıza Malkoç

#armozdeyis